

Mity o przebaczeniu autorstwa Steve'a Flatta

Przebaczenie przede wszystkim pochodzi od Boga, a następnie spływa na wszystkich innych. Jednak stworzyliśmy mity na temat przebaczenia, które zostaną zbadane i zmierzone w oparciu o Boże standardy, czyli Biblię.

Mit numer jeden. Bóg nigdy by mi nie wybaczył.

Większość ludzi ma tendencję do popadania w jedną lub dwie skrajności. Niektórzy ludzie uważają, że nie potrzebują przebaczenia. Są jak faryzeusz z Ewangelii Łukasza 18, który powiedział: „Panie, dziękuję Ci, że nie jestem taki jak inni ludzie”. On

modliłam się Boże, czy nie cieszysz się, że jestem po Twojej stronie? Odkryłem jednak, że znacznie więcej osób popada w drugą skrajność. Patrzą na siebie i widzą długą listę swoich grzechów. Porównują to z realizacją idealnej woli Boga wobec ich życia i dochodzą do wniosku: Bóg nigdy mi nie wybaczy. Nie jestem go godzien.

Prawdę o Bożym przebaczeniu można znaleźć w całej Biblii, ale są dwa fragmenty, które naprawdę wychodzą na światło dzienne.

- Rzymian 5:6-8 – „Widzicie, we właściwym czasie, kiedy byliśmy jeszcze bezsilni, Chrystus umarł za bezbożnych. Bardzo rzadko ktoś umrze za sprawiedliwego, chociaż za dobrego człowieka ktoś by się odważył umrzeć, lecz Bóg okazuje nam swoją miłość w ten sposób: gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł”. Och, to kęs.

- Łk 15:11-32 – Przypowieść o synu marnotrawnym pokazuje, że Bóg pragnie, aby wszystkie Jego dzieci, wszystkie krnąbrne dzieci, zmieniły swój sposób myślenia i postępowania oraz powróciły do Niego.

„Bóg okazuje nam swoją miłość w ten sposób: Gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, Chrystus za nas umarł” (Rzymian 5:8). Co skłoniło Boga do tego? Jedną rzeczą jest jego kochająca natura. „Nasz Bóg jest miłością”. 1 Jana 4:8.

Przypowieść, którą nazwaliśmy o synu marnotrawnym, została naprawdę niewłaściwie nazwana. Trafniej można by to nazwać „Przypowieścią o kochającym Ojcu”.

Całe przesłanie tej przypowieści nie dotyczy marnotrawstwa syna, lecz wspaniałej miłości ojca. Biblia wyjaśnia w tych trzech fragmentach i w wielu innych miejscach, że nie ma w nas nic, co czyniłoby nas godnymi, aby Bóg przebaczył. Nie możemy dla niego zrobić nic, co uczyniłoby go bardziej kompletnym, będąc po jego stronie. Jedynym powodem, dla którego Bóg przebacza, jest to, że przebaczenie leży w Jego naturze. Jest doskonałym kochającym Ojcem i za to Go chwalimy.

Bóg jest zawsze gotowy, aby nam przebaczyć.

Pomyśl o przypowieści o synu marnotrawnym. Rodzice mogą się z tym identyfikować. Chłopiec wziął swoje dziedzictwo, odszedł i roztrwonił je. Nie wiemy, jak długo trwało dziedziczenie, tygodnie, miesiące, może nawet lata. Wreszcie wraca pieszo, nędzny i głodny. Kiedy ojciec syna marnotrawnego chciał, aby te relacje zostały odnowione i aby przebaczenie było gotowe, by mu go udzielić? W chwili, gdy odszedł i w każdej minucie tego chłopca nie było. Gdy młodzieniec wrócił do domu, ojciec go zobaczył, gdy był jeszcze daleko, i pobiegł do niego. Przez całą tę historię jego miłość nigdy się nie zachwiała, a przebaczenie zawsze było do wzięcia. Ale chłopiec nie zdawał sobie z tego sprawy, bo uwierzył w mit i kłamstwo, że kiedy odejdzie, ojciec nigdy mu nie wybaczy. To koniec. Związek zostaje przerwany na zawsze.

Jeśli pamiętacie tę historię, był tak głodny, że jadłby nawet ze świniami, które karmił. Kiedy dopadł go ból głodu, w końcu wymyślił plan. Powiedział: „Myślę, że po prostu wrócę do domu i będę błagał, aby zostać niewolnikiem. Czy wiesz, dlaczego myślał o zostaniu niewolnikiem swojego ojca? Stało się tak, ponieważ wierzył w kłamstwo, w które chciał wierzyć diabeł. Nigdy nie możesz wrócić, a jeśli to zrobisz, będziesz niewolnikiem. To jest to samo kłamstwo, w które diabeł chce, abyśmy dzisiaj wierzyli, na temat niebiańskiego Ojca. Chcę, żebyś mógł błagać i błagać, ponieważ chcę zobaczyć, jak bardzo jesteś godny. Zło! Zło! Bóg nam przebaczył. Czy zobaczyłbyś jeszcze raz Rzymian 5:8? Okazał nam swoją miłość w tym, że gdy byliśmy jeszcze grzesznikami, On (tysiące lat temu) pozwolił, aby za nas na krzyżu umarł doskonały.

Przebaczenie można zrealizować tylko wtedy, gdy zostanie przyjęte.

Kiedy ojciec chłopca mu przebaczył? Był gotowy i skłonny mu przebaczyć w chwili, gdy wyszedł, ale chłopiec był zagubiony, dopóki nie wrócił do domu i nie zdał się na łaskę ojca. Przez cały ten czas jego tata był gotowy i czekał, aby założyć mu szatę na plecy, pierścionek na rękę, buty na stopy i jedzenie w brzuchu. Ale przez cały ten czas chłopiec był bez środków do życia, głodował i zagubiony, i ty możesz też być teraz.

Wierzysz w mit, że Bóg nigdy mi nie wybaczy. Prawda jest taka, że zawsze tego chciał, ale będziesz żył i umrzesz nieszczęśliwy, nieszczęśliwy i zagubiony, dopóki nie odwrócisz się i nie udasz się pod krzyż po przebaczenie, które na ciebie czeka. To jest doskonałe i jedyne źródło przebaczenia.

wspaniałą wiadomością jest to, że nasz Bóg powiedział, że jeśli chcesz przebaczenia, musisz uwierzyć, że Jezus, Syn Boży, umarł na krzyżu jako ofiara za twoje grzechy, bądź gotowy wyznać, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym i Panem lub panem swojego życia. Nie ukrywaj tego, uwierz w to na tyle, żeby komuś powiedzieć. Kochaj Jezusa, a następnie zjednocz się z Nim w Jego śmierci przez zanurzenie w grobie wodnym – najczęściej nazywanym – chrztem, wzywaniem Jego imienia dla zbawienia i zmartwychwstanie przez Boga, aby wejść w nowe życie jako nowa istota duchowa.

Mit numer dwa. Nigdy nie potrafię wybaczyć ktoś, kto coś mi zrobił lub powiedział coś o mnie. Być może nie zrobili lub nie powiedzieli tego, co myślałeś, że zrobili lub powiedzieli. Przyczyna twojej urazy może być poważna, może być drobna, mogła wydarzyć się dawno, dawno temu, może być bardzo niedawna, może to być powtarzająca się seria rzeczy lub jednorazowa rzecz. Ale prawda jest taka, że kiedy patrzysz w swoje serce, stajesz się nieszczęśliwy. Jesteś wobec nich zgorzkniały i chciałbyś wymierzyć im karę, ale twoja gorycz trzyma cię w więzieniu, w celi gniewu, rozczarowania i wzburzenia.

Przebaczenie jest kluczem do uwolnienia cię z tej celi i masz je w kieszeni. Ale uwierzyłeś w mit o przebaczeniu. Tym, co powstrzymuje nas przed sięgnięciem do tego klucza i wyciągnięciem go, są mity na temat przebaczenia, w które uwierzyliśmy.

Czy kiedykolwiek to słyszałeś? Czas leczy rany. To kłamstwo. Ten stary frazes jest zbyt często nadużywany i niedokładny. W naszym strachu przed zmierzeniem się z problemem zakładamy, że jeśli po prostu zignorujemy lub odłożymy na później ból i urazę, które czujemy z powodu czyjejś obrazy, po prostu znikną. Nie, upływ czasu leczy niewybaczone przewinienia, tak jak upływ czasu leczy niewłaściwie położony fundament domu. Lub upływ czasu wyleczy infekcję w twoim organizmie. Upływ czasu tylko pogarsza stan. Mit głosi, że czas leczy wszystkie rany. Prawda jest taka, że czas pomaga leczyć tylko wtedy, gdy dokonuje się właściwych wyborów.

Mit numer cztery. Muszę wyprzeć się zranienia, żeby przebaczyć.

Wielu ludzi nie przebacza, bo zostali głęboko zranieni. Myślą, że jeśli przebaczę, będę musiał udawać, jakby mnie to nie skrzywdziło. Muszę po prostu wywołać ten uśmiech na twarzy, przejść się tam i powiedzieć: „Och, wybaczam ci. Nie, wcale mi to nie przeszkadzało”. To nieprawda. Faktem jest, że zaprzeczanie zranieniu jest oznaką niedojrzałości. Dojrzały chrześcijanin, który poczuł się urażony i chce przebaczyć, patrzy uczciwie na sytuację i mówi: „Wiesz, zostałem przez to zraniony, bardzo zraniony. Ale dzięki Bożej mocy chcę to przepracować i chcę dojść do siebie. To.” Ta szczerość jest

kluczem do skierowania nas na drogę zdrowienia w kwestii przebaczenia. Zaprzeczanie, że krzywda lub jej brak, jedynie utrudnia proces przebaczenia. A teraz nie zatrzymuj się na tym i nie pozwól, żeby się to ropieło; Pogódź się z tym. Nie zaprzeczaj.

Mit numer pięć. Przebaczenie i zaufanie to to samo.

Niektórzy ludzie myślą, że jeśli komuś wybaczą, muszą w jakiś sposób otworzyć całe swoje życie i całkowicie zaufać tej osobie. Podczas gdy przestępcy mówią: „Och, powiedzieli, że mi przebaczyli, ale teraz mi nie ufają”. Ale przebaczenie i zaufanie to nie to samo.

Oto podstawowa różnica. Przebaczenie jest dane za darmo. Zaufanie się zdobywa. Jezus nauczył nas przebaczać komuś, kto nas obraził 70 razy 7 razy. Musimy to zrobić nawet w przypadku tego samego przewinienia. Myślisz, że mógłbyś to zrobić za pomocą tego samego przewinienia? 70 razy 7 razy? Ale zaufanie w związku należy odbudowywać bardzo powoli. Każde kolejne wykroczenie lub wykroczenie sprawia, że zaufanie to staje się o wiele trudniejsze do zniesienia.

CS Lewis napisał to o przebaczeniu. Powiedział: „To przebaczenie nie oznacza, że koniecznie wierzysz w następną obietnicę. Oznacza to, że musisz dołożyć wszelkich starań, aby zatrzeć w sobie wszelkie ślady urazy. w swoim sercu, każdą chęć upokorzenia, zranienia lub odwzięczenia się tej osobie.” To jest przebaczenie.

Mit numer sześć. Przebaczyć znaczy zapomnieć.

„Nigdy mi tak naprawdę nie wybaczyli, ponieważ nigdy o tym nie zapomnieli”. Jesteśmy ludźmi i coś wielkiego, ból, pozostawia niezatarty ślad w naszej pamięci i nie znika natychmiast, kiedy tego chcemy. W Jeremiaszu 31 Bóg mówi: „Odpuszczę ich winę i grzech, nie będę już więcej pamiętać”. Nie mogę się z tym do końca utożsamić. Nie dzieje się tak dlatego, że Bóg nagle się starzeje lub ma odrobinę choroby Alzheimera. Bóg mówi, że obiecuję, że nigdy więcej nie będę o tym wspominać. Możemy dokonać świadomego wyboru, aby zostawić tę rzecz za sobą i nie rozwodzić się nad nią. Nie pozwól, aby pojawiało się to ciągle i utrudniało nasze relacje. Im człowiek dojrzały, tym lepiej może to zrobić.

Prawda o przebaczeniu polega na pamiętaniu, jak Bóg ci przebaczył. To jest absolutny klucz i dlatego ta lekcja rozpoczęła się od tego stwierdzenia. Gdybyśmy w pełni zaakceptowali tę rzeczywistość, nie mielibyśmy żadnego problemu z wybaczeniem innym ludziom.

Paweł powiedział w Liście do Efezjan 4:32: „Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni, przebacząc sobie nawzajem, jak w Chrystusie Bóg wam przebaczył”. Osoba, której trudno jest przebaczać innym, będzie bez wyjątku osobą, która ma niewystarczające poczucie łaski Bożej.

W Ewangelii Mateusza 18 Jezus opowiedział przypowieść o słudze, który służył królowi i w jakiś sposób zaciągnął wobec niego dług w wysokości 10 000 talentów. ogromną sumę według wszelkich standardów w dowolnym kraju. Sługa ten nie miał jak odwdziżyć się królowi. Zaczął błagać króla o dobro swojej rodziny. Miłosierny król mu przebaczył, zapomnij o tym. Możesz w to uwierzyć?

Potem wydarzyło się coś bardziej niesamowitego. Sługa, któremu darowano tak ogromny dług, poszedł i znalazł współsługę, który był mu winien bardzo małą sumę w porównaniu z kwotą, którą mu darował jego pan. Żąda natychmiastowej zapłaty, odmawiając prośb o litość. Ten pierwszy sługa nie miał pojęcia, co dla niego zrobiono. Oto rozstrzygnięcie: Bóg oczekuje, że zrobimy dla innych to, co On już zrobił dla nas. Stanie się to tylko wtedy, gdy zdamy sobie sprawę z tego, co Bóg dla nas zrobił.

Uświadom sobie, że przebaczenie jest wyborem, a nie emocją.

Emocje towarzyszą całej sprawie przebaczenia. Czasami jesteśmy wezwani do przebaczenia, gdy walczą z nim wszystkie emocje. O to właśnie chodzi, to jak ze wszystkim innym w życiu, kiedy budzisz się bardzo wcześnie po ciężkim i trudnym dniu, emocje nie chcą wstać z łóżka. Ale czy jesteś? Musisz. Kiedy już to zrobisz, twoje emocje zaczną się układać. Masz

wybór, jeśli chodzi o przebaczenie. Kiedy ktoś cię obrazi, możesz to przeciwzić lub możesz to wypuścić. Możesz to powtarzać w kółko i będzie się to ropieć, albo możesz to wypuścić. To wybór, a nie emocja.

Zrozum konsekwencje nieprzebacającego serca.

Przypomnij sobie, jak pierwszy sługa traktował drugiego sługę. Kiedy król się o tym dowiedział, „wezwał pierwszego sługę. „Ty niegodziwy sługo’ – powiedział – „umorzyłem cały twój dług, ponieważ mnie o to błagałeś. Czy nie powinieneś być zlitować się nad swoim współsługą, tak jak ja zlitowałem się nad tobą? W gniewie jego pan wydał go strażnikom na tortury, a kiedy król dowiedział się, jak potraktował tego drugiego człowieka, powiedział: „Moje przebaczenie jest dla ciebie, domagałeś się tego”.

Tortury, o których mowa w przypowieści, mogą symbolizować piekło. Ale tak jest, ale bardziej jak piekło na ziemi. Kiedy uraza cię zaraża, torturuje cię. Zamknie cię w więzieniu, żeby dostać się do drugiej osoby, i cię zabije. Czy jest jakieś gorzkie wspomnienie, które okrada Cię ze szczęścia? Czy jest jakiś ból, który cię boli? Odpuść sobie. To cię tylko dręczy. Możesz mieć to przeciwko drugiej osobie, a ona może nawet o tym nie wiedzieć. Być może wcale im to nie zaszkodzi, a ciebie zabije. To jedyna sytuacja, jaką pamiętam, gdy nasz Bóg wycofuje ofertę przebaczenia. Mówi, że jeśli rażąco odmawiasz przebaczenia innym ludziom, przecięłeś most między mną. Nie pal mostu, przez który ty i ja musimy przejść, aby dostać się do nieba. To zbyt ważny most – to most zwany przebaczeniem.

Pan nauczył nas modlić się: „Odpuść nam nasze winy, jako i my przebaczymy naszym winowajcom”. Czy naprawdę chcesz się modlić, Panie, przebac mi dokładnie tak samo, jak ja przebaczam innym ludziom? „Odpuść nam nasze winy, tak jak i my przebaczymy nam nasze winy”. To jest myśl.

Tematyczne studium biblijne – informacje dla studentów

Nazwa

Adres

Miasto Państwo Kod pocztowy

E-mail Telefon

Wpisz, jak rozumiesz przesłanie lekcji oraz swoje pytania lub komentarze i wyślij je do instruktora wymienionego poniżej.

Informacje o instruktorze

Nazwa

Adres

Miasto Państwo Kod pocztowy

E-mail Telefon

Jeśli nie ma instruktora, wyślij wiadomość na adres BWP.Topical@gmail.com